

* * *

Криволи покрай гората
необъхтана пжтека —
край пжтеката огнище
тлѣе и гаснѣй полека.

Ту подпуши, ту отнейде
пламъченъ езикъ избие;
като млѣченъ стълпъ високо
въ небесата димъ се вие.

Ей, ранила, трепна прахъ
въ небеса зорница ясна
и огнището край пжтя
вече догорѣ изгасна.

Тамъ незнаенъ скитникъ снощи
огънь стъкна, отпочина,
грѣ се. . . Утро недочакалъ
подрани и си замина.

Орачъ.

Спрѣ се орачътъ предъ нивата злата —
благъ дѣхъ му лѣхна и сепна душата,
като че свиденъ приветъ я погали.
Съсъ ромонъ по-тихъ класове натежали
свеждатъ чело за милувка желана. . .
Погледъ къмъ небо възведе стопана —
а чучулига, преварила, съ пѣсенъ
вече се дига къмъ свода небесенъ:
сякашъ орачу подзела молбата,
носейки я на крилца въ небесата.

Пжтека.

Горската пжтека —
трѣне, камънакъ —
стрѣмно се извива
въ гжстия лещакъ.

Накжде ли води,
никой я не знай:
трѣгва безъ начало,
свършва тя безъ край.